

ΘΑΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ	2
01. Η Νέα Διαθήκη	3
02. Ο Λόγος που δίνει Ζωή	5

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ «ΝΕΑ ΖΩΗ»

ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΑΡΧΕΙΟΥ: **ΘΑΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ**

Εισηγητής: Χάρης Νταγκουνάκης

1. Η Νέα Διαθήκη

Ανάγνωσμα: Ιωάννης 2:1-11

Η παρούσα σειρά βιβλικών συμμαλετών αφορά σε 7 θαύματα πάνω στα οποία δομείται το Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο. Τα θαύματα ονομάζονται και σημεία. Οι δύο έννοιες δεν ταυτίζονται. Το θαύμα είναι σημείο - το σημείο δεν έχει πάντα υπερβατικό χαρακτήρα. Στην Παλαιά Διαθήκη, για παράδειγμα, οι 10 Πληγές του Φαραώ είναι **θαύματα** αλλά και σημεία, που έδειχναν στον Φαραώ της Αιγύπτου ότι έπρεπε να αφήσει τον λαό Ισραήλ να φύγει. Από την άλλη, όμως, ο προφήτης Ησαΐας διατάσσεται από τον Θεό να περιφέρεται για 3 χρόνια γυμνός και ξυπόλητος ως **σημείο**, που έδειχνε προφητικά στα έθνη της Αιγύπτου και της Αιθιοπίας ότι ο βασιλιάς της Ασσυρίας θα οδηγούσε ξυπόλητους και γυμνούς τους λαούς τους στην αιχμαλωσία (Ησ 20:2εξ). Είτε τα σημεία ήταν υπερφυσικές εκδηλώσεις είτε όχι, ο σκοπός τους ήταν ένας: να αποδείξουν την αυθεντικότητα των απεσταλμένων του Θεού, έτσι που ο κόσμος να πιστέψει στο μήνυμά τους.

Στην Καινή Διαθήκη έχουμε επίσης θαύματα με τον ίδιο στόχο. Στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη έχουν κυρίαρχο ρόλο και εμφανίζονται στο πρώτο μισό του Ευαγγελίου. Πάνω σ' αυτά τα θαύματα δομείται το Ευαγγέλιο με σκοπό, όπως μας εξηγεί ο Ιωάννης στο τέλος του βιβλίου του: «να πιστέψουμε πως ο Ιησούς είναι ο Χριστός ο Υιός του Θεού, και πιστεύοντας να έχουμε δι' αυτού τη ζωή» (Ιω 20:31). Έχει προσφυώς λεχθεί ότι ο Ιωάννης παρουσιάζει τα επτά θαύματα στο Ευαγγέλιό του, όπως ένας δικηγόρος τις αποδείξεις του για να υποστηρίξει την υπόθεσή του. Ερχόμαστε, λοιπόν, στο πρώτο σημείο: το θαύμα στον Γάμο της Κανά, όπου ο Κύριος μετέτρεψε το νερό σε κρασί. Και με αυτό το σημείο εγκαινιάζει τη Νέα Διαθήκη –όπως είναι και ο τίτλος της πρώτης συμμαλετής μας. Το συγκεκριμένο θαύμα αναλύεται σε 5 σημεία:

1. Ο Ιησούς πηγαίνει σ' ένα Γάμο (2:1-2)

Δύο μέρες μετά τη συνάντησή του με τον Ναθαναήλ, ο Ιησούς προσκαλείται σε έναν γάμο στην Κανά της Γαλιλαίας. Εικάζεται πως είναι μια μικρή σημερινή πόλη, η Κιρμπέτ-Κανά, κάπου 1,6 χλμ. Β. της Ναζαρέτ. Ο Ναθαναήλ καταγόταν από την Κανά, και είναι ενδιαφέρον ότι η αρχή των σημείων του Ιησού έγινε στην πατρίδα ενός μαθητή του. Μας δίνεται η πληροφορία ότι ο Ιησούς προσκλήθηκε στον γάμο μαζί με τους μαθητές του. Από κει συμπεραίνουμε ότι το ζευγάρι των νεονύμφων ήταν γνωστοί ή συγγενείς της οικογένειας του Κυρίου.

2. Ο Ιησούς δέχεται ένα Αίτημα (2:3-4)

Η Μαρία ήξερε ότι, κατά την αντίληψη της εποχής, το να τελειώσει το κρασί σήμαινε μεγάλο πρόβλημα για τους οικοδεσπότες. Πήγε, λοιπόν, στον γιο της τον Ιησού, μήπως μπορούσε να κάνει κάτι. Πολλοί, τώρα, πιστεύουν ότι πήγε στον γιο της περιμένοντας να κάνει κανένα θαύμα. Δεν φαίνεται όμως να συνέβαινε κάτι τέτοιο. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, ο Κύριος δεν είχε κάνει κανένα θαύμα (2:11). Το πιθανότερο είναι ότι η Μαρία έβλεπε τον γιο της άντρα πια, πρώτο ανάμεσα στους αδελφούς και τις αδελφές του, κατά το Μκ 6:3, ένα αξιόπιστο, υπεύθυνο άτομο, που θα μπορούσε να βρει μια λύση.

Στο εδ. 4 βλέπουμε την αντιμετώπιση που της επιφύλαξε ο Ιησούς: «Τι επεμβαίνεις εσύ στο δικό μου έργο, (ή κατ' άλλη απόδοση: «δική σου και δική μου έγνοια είναι αυτό;») γυναίκα; Δεν ήρθε ακόμα η ώρα μου». Η προσφώνηση *γύναι* ήταν ο πιο φυσιολογικός και ευγενής τρόπος του Ιησού να απευθύνεται σε γυναίκες (πρβλ. Mt 15:28· Λκ 13:12· Ιω 4:21· 8:10· 19:26· 20:15). Ήταν όμως ασυνήθιστο ένας γιος να αποκαλεί τη μητέρα του *γύναι*. Αν το έκανε, θα έπρεπε να προσθέσει ένα προσδιοριστικό επίθετο ή έναν τίτλο. Γιατί, λοιπόν, χρησιμοποίησε αυτό τον τρόπο ο Κύριος; Πιθανότατα, αυτό σήμαινε πως από τώρα άρχιζε μια νέα σχέση ανάμεσα στον Ιησού και στη μητέρα του. Δεν ήταν μόνο ο γιος της. Ήταν «ο Υιός του Ανθρώπου». Είχε αρχίσει τη διακονία του στη γη. Οτιδήποτε έκανε από δω και πέρα θα ήταν εκπλήρωση της αποστολής του.

Η φρ. «Τι σχέση έχει αυτό μ' εμένα;» είναι σημιτικής προέλευσης και αποδίδεται στα Ελληνικά ως *Τί έμοι και σοί*; Η φρ. είχε δύο έννοιες: (α) Όταν ένας απασχολούσε κάποιον, εκείνος έπρεπε να πει «Τι σχέση έχει αυτό μ' εμένα;» δηλ. «τι σου 'κανα και μου το κάνεις αυτό - και με βασανίζεις;» (βλ. Κρ 11:12· Β' Χρ 35:21· Α' Βασ 17:18).

Ή: (β) Όταν ζητούσαν από κάποιον να ανακατευτεί σ' ένα ζήτημα που δεν ήταν δουλειά του, μπορούσε να απαντήσει: «Τι σχέση έχει αυτό μ' εμένα;» (Β' Βασ 3:13· Ωσ 14:8 -Μετ. Βάμβα). Η πρώτη απάντηση δείχνει *εχθρότητα* και η δεύτερη διάθεση *απεμπλοκής*. Η απάντηση του Ιησού στη μητέρα του είχε το δεύτερο νόημα: δεν ήθελε ν' ανακατευτεί εκείνη τη στιγμή στο πρόβλημα της έλλειψης του κρασιού. Συνεχίζει, όμως, ο Κύριος και λέει: «Δεν ήρθε ακόμα η ώρα μου». Απαντάται και αλλού η λ. «ώρα», βλ. Ιω 4:21.23· 5:25.28-29· 7:30· 8:20· 12:23.27· 13:1· 16:25 και 17:1). Όλα αυτά είναι αναφορές στη στιγμή που ο Κύριος θα άφηνε αυτό τον κόσμο για να πάει στον Πατέρα του ή στην ώρα που ο Υιός του Ανθρώπου θα δοξαζόταν μέσα από τα παθήματά του, τον θάνατό του και την ανάστασή του. Επίσης δείχνουν την ημέρα που θα βασανιζόταν και θα πέθαινε. Εδώ στον γάμο υπονοούσε ότι δεν είχε έρθει ακόμα η ώρα του θανάτου του. Τότε γιατί τελικά έκανε ο Χριστός το θαύμα; Η μόνη απάντηση που μπορούμε να δώσουμε είναι ότι έκανε το θαύμα σαν πρόγευση της δόξας του και για να τιμήσει την πίστη της μητέρας του.

3. Ο Ιησούς λύνει ένα Πρόβλημα (2:5-10)

Εδώ διαβάζουμε πως η μητέρα του Κυρίου άφησε το πρόβλημα να το λύσει ο Ιησούς. Μ' άλλα λόγια, η Μαρία υποτάχθηκε στο θέλημα του Ιησού. Η πίστη της στον γιο της τον Ιησού αναγνώριζε ότι εκείνος ήξερε ποιο είναι το καλύτερο για την περίπτωση. Παράλληλα, ο Ιησούς ξεκαθάριζε στη μητέρα του ότι ο ίδιος ήταν κάτω από την εξουσία του ουράνιου Πατέρα του (βλ. Ιω 5:30). Την ίδια στάση τη συναντάμε και όταν ήταν 12ετής στον ναό (Λκ 2:51). Στο εδ. 6 διαβάζουμε ότι εκεί στο σπίτι βρίσκονταν 6 στάμνες, που καθεμιά τους χωρούσε 80 με 120 κιλά νερό και τις χρησιμοποιούσαν για τους τελετουργικούς καθαρούς (Λευ 11:33). Κάποιοι αμφισβήτησαν την αυθεντικότητα αυτής της αναφοράς στην ποσότητα του νερού στον γάμο της Κανά. Είπαν ότι η Κανά ήταν ένα μικρό, φτωχό χωριό, και σιγά μην ήταν τόσο πλούσιοι να έχουν τόσο ακριβές, πέτρινες στάμνες... Η σύγχρονη Αρχαιολογία, ωστόσο, δικαίωσε τη βιβλική αφήγηση, καθώς στην περιοχή της Κανά ανακαλύφθηκαν πέτρινες στάμνες! Πράγματι, σκεπτικιστές λόγιοι στα τέλη του 18^{ου} με αρχές του 19^{ου} αιώνα αμφισβήτησαν διάφορες βιβλικές αφηγήσεις. Όσο, όμως, λάμβαναν χώρα ολοένα και περισσότερες ανασκαφές κι ανακαλύπτονταν ευρήματα, η μια αφήγηση μετά την άλλη επαληθεύονταν και ενισχυόταν το κύρος της Βίβλου.

Στα εδ. 7-9 διαβάζουμε ότι ο Ιησούς είπε στους υπηρέτες να γεμίσουν ως επάνω τις στάμνες με νερό και να τις πάνε στον υπεύθυνο του τραπέζιου. Ο οικονόμος αυτός έπρεπε να είχε φροντίσει για τα αποθέματα της τροφής και του κρασιού, και μ' αυτό το θαύμα γλίτωσε τη ντροπή απέναντι στην οικογένεια του γαμπρού. Βέβαια, ήταν συνήθεια, το καλύτερο κρασί να προσφέρεται στην αρχή, αλλά τώρα προσφέρθηκε στο τέλος, όταν οι καλεσμένοι είχαν ήδη πει και δεν μπορούσαν να καταλάβουν και να επαινέσουν την ανώτερη ποιότητα!

4. Ο Ιησούς περιμένει μια Ανταπόκριση (2:11)

Στο εδάφιο 11 διαβάζουμε πως αυτό ήταν το πρώτο θαύμα με το οποίο φανέρωσε τη δόξα του ο Ιησούς και περίμενε μια ανταπόκριση, κάτι που έγινε: οι μαθητές του πίστεψαν σ' αυτόν. Όπως είπαμε στην αρχή, ο Ευαγγελιστής Ιωάννης χρησιμοποιεί τη λ. *σημείο* και όχι τη λέξη *θαύμα*. Και ήταν το πρώτο του Χριστού, κάτι που αποκλείει να έχουν προϋπάρξει άλλα θαύματα.

5. Η σημασία του Σημείου

Τη σημασία του σημείου, η οποία είναι ο νέος κόσμος που εγκαινίασε ο Χριστός, τη διακρίνουμε μέσα από 3 αλήθειες: (α) *Η τέλεια Κάθαρση*. Η τελετουργική κάθαρση που νόμου με το νερό στις στάμνες μπορούσε να δείξει τον δρόμο, αλλά δεν πρόσφερε καμιά ανακούφιση στη συνείδηση, που εξακολουθούσε να είναι φορτωμένη με ενοχές, γι' αυτό και έπρεπε οι καθαρμοί να επαναλαμβάνονται (Εβρ 10:1-8). Κι αυτό το ολοκλήρωσε η θυσία του Χριστού στον σταυρό (Εβρ 10:14· 7:25· Ρωμ 5:1· 8:1). Οι αμαρτίες μας τώρα γίνονται λευκές σαν χιόνι, όσο κόκκινες και αν είναι (Ησ 1:18). (β) *Η αδυναμία του Νόμου*. Ο Νόμος μπορούσε να δώσει οδηγίες σχετικά με την κάθαρση, αλλά δεν μπορούσε να δώσει στον πιστό τη δύναμη να βαδίσει στον δρόμο που του έδειχνε. Οι προφήτες οραματίστηκαν ότι ο Θεός κάποια μέρα θα ξεπερνούσε αυτή τη διαρκή αδυναμία του Ιουδαϊσμού μέσω μιας «νέας διαθήκης», γραμμένης «στις καρδιές». Θα ήταν διαθήκη που δεν δίνει μόνο εντολή, αλλά και τη δύναμη να πραγματοποιήσουμε την εντολή (πρβλ. Ιερ. 31:31-34· Ιεζ. 36:25-27). Ο Χριστός έφερε αυτή τη νέα διαθήκη. (γ) *Το Κίνητρο του Χριστού*. Το νέο κίνητρο του Χριστού —η ευγνωμοσύνη και η ανταπόκριση της αγάπης του πιστού— είναι ένα πολύ πιο ισχυρό ερέθισμα για υπακοή από ό,τι ήταν η απλή επιταγή της εντολής (Β' Κορ 5:14-15). Ακριβώς αυτή η επίδραση που μας ωθεί στην Ιεραποστολή. Έγραφε ένας ιεραπόστολος: «Αν ο Ιησούς Χριστός είναι Θεός και πέθανε για μένα, τότε καμιά θυσία δεν είναι υπερβολικά μεγάλη για να την κάνω γι' αυτόν» (Ψλ 116:12). Κι αυτό το θαύμα μπορεί να συμβεί ξανά, καθώς το νερό της ενοχής, της συνηθισμένης αποτυχίας και του νομικισμού μεταμορφώνεται, με τον λόγο του αναστημένου Ιησού, σε κρασί της συγχώρησης, της νίκης και της χαρούμενης υπακοής.

2. Ο Λόγος που δίνει Ζωή

Ανάγνωση: Ιωάννης 4:43-54

ΜΕΤΑ το πρώτο «σημείο» του Ιησού στην Κανά με τη μετατροπή του νερού σε κρασί, βρίσκουμε τον Ιησού στα Ιεροσόλυμα για τη γιορτή του Πάσχα, όπου έκανε τον καθαρισμό του ναού με όλη τη γνωστή εξέλιξη. Στη συνέχεια είχε τη γνωστή συνομιλία με τον Νικόδημο (Ιω 3) και μετά τον βρίσκουμε στην πορεία του πίσω στη Γαλιλαία, κατά την οποία πέρασε κι από τη Συχάρ όπου συνάντησε τη Σαμαρείτισσα. Όταν έφτασε στην πατρίδα του, οι Γαλιλαίοι τον υποδέχτηκαν με χαρά και με καμάρι, που ένας συντοπίτης τους μεγαλωμένος στη Ναζαρέτ είχε αποκτήσει τόση δημοσιότητα στην Ιερουσαλήμ! Δυστυχώς, όμως, τον καλοδέχτηκαν και «πίστευαν» σ' αυτόν, όχι γιατί δέχονταν τη διδασκαλία του, αλλά γιατί έβλεπαν τα θαύματα που έκανε.

Μετά τη σύνδεση των γεγονότων, στο τέλος του 4^{ου} κεφαλαίου του Ιωάννη, βρίσκουμε τον Ιησού πίσω στην Κανά της Γαλιλαίας. Εκεί ήρθε και τον συνάντησε ένας αξιωματούχος του βασιλιά, προφανώς του Ηρώδη Αντίπα, (τετράρχης της Γαλιλαίας από πριν το 20 π.Χ. έως το 39 μ.Χ.) ο οποίος τον παρακάλεσε να πάει μαζί του πίσω στο σπίτι του, στην Καπερναούμ (32 χλμ. απόσταση - πεζοπορία 1 ή 2 ημερών), για να θεραπεύσει τον γιο του που πέθαινε. Ο Ιωάννης μάς πληροφορεί πως αυτή η θεραπεία είναι το δεύτερο «σημείο» που έκανε ο Ιησούς στην επίγεια διακονία του. Ο αξιωματούχος του βασιλιά είχε μάθει φαίνεται το πρώτο θαύμα του Κυρίου στην Κανά, και έσπευσε να ζητήσει τη βοήθειά του.

Μέσα από το δεύτερο αυτό θαύμα του Ιησού, βλέπουμε μεγάλες αλήθειες για την *Πίστη* και για την *Προσευχή*. Σχετικά με την *Πίστη* διακρίνουμε:

1. Το νόημα της πίστης

Εδώ υπογραμμίζεται η αναγκαιότητα της πίστης (εδ. 54), προκειμένου να εκδηλωθεί η δύναμη του Ιησού. Η πίστη είναι τόσο δυνατό στοιχείο και προϋπόθεση, ώστε το αγόρι χωρίς να βρεθεί μπροστά στον Ιησού, θεραπεύτηκε, μόνο με τον Λόγο του. Όπως το αγόρι, έτσι κι εμείς δεν έχουμε συναντήσει ποτέ φυσικά τον Ιησού, αλλά αυτό δεν περιορίζει την ικανότητά του να διακονεί τις ανάγκες μας ως πιστών του. Αντίθετα, η απουσία των «βλεπομένων» δημιουργεί το πλαίσιο μέσα στο οποίο λειτουργεί η πίστη (Ιω 20:29).

2. Τη φύση της πίστης

Αυτή η ιστορία διευκρινίζει επίσης τη φύση της πίστης. Ο Ιησούς παρουσιάζει τα όρια μιας «πίστης» που βασίζεται απλώς σε θαύματα και σημεία. Δεν ανταποκρίνεται σ' εκείνους που μένουν μόνο σ' αυτό το επίπεδο (εδ. 48· πρβλ. 2:23). Είναι αλήθεια ότι πολλοί ξεκινούν απ' αυτό το επίπεδο τη σχέση τους με τον Θεό: «Αν απαντήσεις, Κύριε, στην προσευχή μου, αν μου δώσεις αυτό που ζητώ, αν κάνεις αυτό το θαύμα για μένα, τότε θα πιστέψω σ' εσένα». Η χάρη του Θεού φαίνεται στο γεγονός ότι τέτοιες «προσευχές» κάποιες φορές απαντώνται.

Ωστόσο, η πίστη που βασίζεται σε σημεία και θαύματα δεν πρέπει να συγχέεται με τη γνήσια πίστη, γι' αυτό και ο Ιησούς δεν την ενθαρρύνει. Μια τέτοια πίστη δεν τιμάει τον Θεό, αφού μέσω αυτής ο Θεός υπηρετεί εμάς αντί για το αντίστροφο. Μένουμε με την εσφαλμένη αντίληψη ότι είμαστε σε θέση να του υπαγορεύουμε όρους ή να διεκδικούμε την επέμβασή του. Τα θαυματουργικά σημεία και οι θαυματουργικές απαντήσεις στην προσευχή μπορεί να έχουν την αξία τους ως αφετηρία, αλλά μένουν στείρα, αν δεν αναζητήσουμε τον ίδιο τον Κύριο, που τα επιτελεί. Η αληθινή πίστη εκφράζεται με την υπακοή στον λόγο του και την εμπιστοσύνη στις υποσχέσεις του (εδ. 50). Στην οικονομία της Χάριτος έχουμε πάψει να υπαγορεύουμε τους όρους της σχέσης μας με τον Θεό – υπάρχουμε εμείς γι' αυτόν, όχι εκείνος για μας. Τώρα πια «πιστεύουμε» πραγματικά (εδ. 53).

3. Την ανάπτυξη της Πίστης

Η μορφή αυτή πίστης οδηγεί στην ανάπτυξή της. Υπάρχει σημαντική πρόοδος στην ανταπόκριση του αξιωματούχου προς τον Ιησού: ζήτησε ένα θαύμα από τον Ιησού (εδ. 48), αποδέχτηκε τον λόγο του Ιησού (εδ. 50) και τελικά πίστεψε σ' αυτόν (εδ. 53) όταν πια είδε τη θεραπεία. Η πίστη είναι κάτι σαν ζωντανός οργανισμός, ο οποίος μεγαλώνει και αναπτύσσεται. Ενώ δηλ. η πίστη μπορεί να παίζει αποφασιστικό ρόλο για την τελική παράδοση στον Χριστό, έχει και την περίοδο της ωρίμανσής της. Ή, για να χρησιμοποιήσουμε την εικόνα του κεφαλαίου 3, έχει τον χρόνο της κύησης πριν από το γεγονός της (ανα)γέννησης. Ο Ιησούς «πάλευε» με τον αξιωματούχο καθώς η πίστη του δεύτερου μεγάλωνε, παρ' όλο που αρχικά έμοιαζε να αρνείται το αίτημά του.

Κατά μία έννοια, σ' αυτή τη συνάντηση με τον Ιησού έλαβε χώρα κάτι ακόμη μεγαλύτερο από απλά τη θεραπεία του αγοριού: θεραπεύτηκε ο πατέρας –μία πνευματική θεραπεία, η οποία, αφού επιτεύχθηκε, έγινε το μέσον ευλογίας για ολόκληρη την οικογένειά του (εδ. 53, πρβλ. και Ψλ 119:71· Εβρ 12:11).

Σχετικά με την *Προσευχή*, τώρα, διακρίνουμε τα εξής στην περικοπή μας:

1. Ένα μεγάλο Δίδαγμα για την Προσευχή

Ο αξιωματούχος είναι παράδειγμα ένθερμης προσευχής. Η φοβερή του ανησυχία τον ωθεί να κάνει μιας εβδομάδας ταξίδι μέχρι την Κανά για να συναντήσει τον Ιησού. Συχνά βρισκόμαστε κι εμείς σε παρόμοια κατάσταση. Πόσο ένθερμη όμως είναι η προσευχή μας για τα μικρά, τα συνήθη ζητήματα; Μπορούμε να πούμε για όλα τα ζητήματα στον Κύριο: «Δεν θα σε αφήσω αν δεν με ευλογήσεις» (Γεν 32:27);

Αυτή η φλόγα της πίστης ώθησε τον αξιωματούχο στην επιμονή και την καρτερικότητα –τα επιπλέον γνωρίσματα της γνήσιας προσευχής. Ο Ιησούς το δίδαξε αυτό σε αρκετές παραβολές (πρβλ. Λκ. 11:5–12· 18:1–8), και η ιστορία είναι γεμάτη με παραδείγματα απλών ανθρώπων, που μέσω υπομονετικής πίστης και προσευχής «κατατρόπωσαν βασιλεία, επέβαλαν το δίκαιο, πέτυχαν την πραγματοποίηση των υποσχέσεων του Θεού...» (Εβρ 11:33).

2. Η Προσευχή στην καθημερινότητά μας

Εδώ βλέπουμε την πρακτική πλευρά της προσευχής, πέραν του ότι είναι στοιχείο της λατρείας μας. Καθώς αντιμετωπίζουμε προβλήματα και ανάγκες στην καθημερινότητά μας, τα φέρνουμε όλα στον Χριστό. Ο Χριστός δεν βάζει όρια σε αυτά που μπορούμε να φέρουμε μπροστά του με προσευχή! Η αρχή που μας ωθεί να φέρνουμε τα αιτήματά μας είναι αυτή της απόλυτης αγάπης του Θεού, η οποία λέει: «Αν κάτι αφορά εσένα, αφορά κι εμένα». Η προτροπή: «σε κάθε περίπτωση τα αιτήματά σας να τα απευθύνετε στον Θεό με προσευχή και δέηση...» (Φιλ 4:6) περιλαμβάνει όλες ανεξαιρέτα τις πρακτικές ανάγκες και τις αγωνίες της καθημερινότητάς μας.

Τέλος, στην ιστορία μας αποκαλύπτεται δυναμικά:

3. Η δύναμη της προσευχής

Το αίτημα του αξιωματούχου ικανοποιείται - ο γιος του θεραπεύεται. Η υπερφυσική δύναμη του Θεού εκδηλώνεται σαν απάντηση στην παράκληση αυτού του ανθρώπου και μάλιστα ενός ανθρώπου με περιορισμένη κατανόηση, καθώς δεν ήταν ο ίδιος Ιουδαίος και δεν μπορούσε να καταλάβει όλα τα περί Μεσσία και πίστης. Η θεραπεία εν προκειμένω ήταν σωματική, όπως και σε πολλά άλλα θαύματα-«σημεία» του Ιησού (πρβλ. 5:8· 9:7). Ο Δημιουργός Θεός ανανεώνει κάλλιστα τη δημιουργία του, όπως εκείνος θέλει, και δίνει τη σωματική θεραπεία. Το ότι ο Θεός μπορεί να θεραπεύσει δεν τίθεται υπό αμφισβήτηση· το εάν θα το κάνει –και με ποια μέσα και πότε– είναι ζητήματα που τα καθορίζει εκείνος. Η δύναμή του είναι πραγματική· το θέλημά του διέπεται από την αγάπη· η αγάπη του Θεού είναι σοφή. Αλλά είναι μεγάλη εδώ η ενθάρρυνση, αφού πολλά από τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε δεν θεραπεύονται με απλά ανθρώπινα μέσα! Χρειαζόμαστε την παρέμβαση του Θεού και ο Θεός δεν έχει αλλάξει. Θέλει να μας βοηθήσει και περιμένει να του το ζητήσουμε με πίστη.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Το δεύτερο αυτό «σημείο» στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη μάς διδάσκει ότι ο Ιησούς είναι ο Υιός του Θεού, ο οποίος χαρίζει ζωή με τον λόγο του. Είναι ο Λόγος που δίνει ζωή. Όπως έχουμε τονίσει, ο σκοπός όλων των «σημείων» είναι να μας δείξουν ποιος είναι ο Ιησούς και να μας οδηγήσουν να πιστέψουμε σ' αυτόν.

Ναι, ήταν θαυμάσιο που ο γιος του αξιωματούχου θεραπεύτηκε. Όμως, αν η θεραπεία ήταν μόνο σωματική, θα ήταν ελλιπής για τον αξιωματούχο και την οικογένειά του, αν δεν θεραπεύονταν και πνευματικά –αν δεν πίστευαν στον Ιησού. Η λύση που ο Κύριος δίνει σε οποιοδήποτε πρόβλημά μας, έχει σκοπό να μας στρέψει στον εαυτό του και να μας βοηθήσει να τον εμπιστευτούμε ακόμα περισσότερο.
